

man ved at indføre Ordet „skal“ frigjort for at være en Klasselov. Det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Trier) beviste, syntes det mig, slaaende og træffende i Gaar, at der ikke kunde være Tale om, at denne Forandring gardedede mod vilkaarlig Behandling. Deri har han sikkert Ret. Jeg tror, at man meget stærkt skal understrege, at det egentlige Grundlag, Voldtægt og Voldtægtsforsøg, er gaaet ud af Loven, at Lovens Vilkaarlighed, som man siger er taget ud af Loven, absolut ikke er taget ud, og at der mod Statistikens Oplysning om, at der er Nedgang i de voldelige Overfald, intet som helst Modbevis er anført. Det forekommer mig, at denne Sag bør betragtes i fuldt Alvor, fordi ingen vil kunne nægte, at det er et Tilbageskridt, vi her gøre paa Lovgivningsarbejdets Omraade, i hvert Fald fra det, som tidligere har været det demokratiske Synspunkt i dette Land.

Det er kun disse Bemærkninger, jeg har ønsket at gøre ved Siden af de Udtalelser, der ere fremkomne fra Mænd i denne Sal, som have langt større Kapacitet og Evne til at sætte sig ind i Sagerne, langt større Myndighed til at tale paa dette Omraade, end jeg har. Mine Bemærkninger have en ganske personlig Karakter, fordi dette Spørgsmaal for mig har været fuldstændig personligt, et Spørgsmaal til mig selv, om jeg kunde gaa med til en saadan Reform, som jeg ikke et eneste Øjeblik troede vilde hjælpe mod Forbrydelsernes Antal, en Reform, om hvilken jeg tværtimod mener, at den er et Tilbageskridt i demokratisk Henseende. Derom har jeg aldrig før tvivlet, og derom tvivler jeg heller ikke i dette Øjeblik.

Alfred Christensen: Jeg ønsker at konstatere, at der er en betydelig Forskel paa den Maade, hvorpaa Forhandlingerne her i Salen om denne Lov bleve førte i Fjor, og den Maade, hvorpaa de blive førte i Aar. Det er en behagelig Forskel. Jeg synes, det er en Forskel, som vi, der betragte denne Sag efter saglige Motiver og ikke bryde os om at lægge politiske Afærer ind i den, maa kunne være glade over. Fra alle Sider, selv fra Flertallets Ordfører, synes det nu at være erkendt, at der ikke findes mere Politik i denne Sag, vi skulle betragte den sagligt. Det vil altsaa sige, at de Folk, der ere virkelig hjertelige Tilhængere af Pryglestraffen, skulle søge at faa Prygleparagraffen, § 5, ind i den ellers gode og velredigerede Lov, de, som ere bestemte Modstandere af

denne Straf, skulle prøve paa at faa § 5 ud og ellers ikke paa nogen Maade give deres Samtykke til, at Loven træder i Kraft, og de, der ere ganske ligegyldige, skulle ikke tage Hensyn til, om de i Fjor stemte med Flertallet og Ministeren, eller de lode være at stemme. Naar de ligegyldige se, at der ikke tillægges Spørgsmaalet stor Betydning af dem, der ville indføre Straffen i § 5, medens der derimod tillægges det den allerstørste og principielle Betydning af Sagens Modstandere, ville de som fornuftige Folk stemme med dem, der ville have den gode Lov uden den stemme Plet. Jeg siger, det er glædeligt, at denne Anskuelse synes at være kommen frem endog i de Udtalelser, som det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup) som Ordfører for Reformpartiet har fremsat her i Salen. Det ærede Medlem aabnede sit Foredrag med en Bemærkning om, at ham vilde det være allermost kært, om man kunde kalde denne Lov ikke Pryglelov eller Lov om Forandring i Straffeloven, men en Lov om betingede Straffedomme m. m. Ja, hvis det maatte lykkes det ærede Medlem at gøre denne Lov til en Lov om betingede Straffedomme m. m., saa at de betingede Straffedomme og de øvrige i Loven nedlagte gode Principper bleve det, der vedtoges, og vi altsaa kunde blive af med Pryglestraffen, som nu er den, der sætter Præget paa Loven, vil jeg tilsiige ham ikke blot min Assistance her, men min varme og vedvarende Taknemmelighed for hans Arbejde.

Det synes, at det ærede Medlem for Viborg ikke vil lade det blive ved denne for os velvillige og kærkomne Udtalelse, thi i Gaar, da det ærede Medlem havde Ordet, kom han med en Udtalelse, der gik ud paa, at han syntes, Bestemmelsen i § 5 var af mindre Betydning og Vigtighed baade til den ene og til den anden Side. Det vil altsaa sige, at de Herrer, som holde paa Pryglestraffen, ikke tillægge den særdeles stor Betydning; men naar det ærede Medlem for Viborg mener, at dette Spørgsmaal heller ikke har stor Betydning for os, tager han fejl. Det kommer af, at han kender ikke, han kan ikke læse ind i vore Sjæle, ikke læse vore Tanker, thi for os har Spørgsmaalet stor Betydning. Men naar det er saa, hvi skulle vi da kives og være Uvenner om det Spørgsmaal, lad det falde og lad os glæde os over alt det gode, der ellers er i Loven. Lad den komme ud i den gode Skikkelse og uden den deri værende Plet, der dog bagefter vil blive til Ubehag for dem af de Herrer, der uden